

[Thomsen.]

lige Underskrivere giver deres Samtykke. Rigsdagen har altsaa, som Stillingen er, slet ingen Indflydelse paa Forslaget, som det foreligger, medmindre f. Eks. Jens Holdgaard giver Tilladelse dertil.

Folkestyret er efterhaanden blevet en Karikatur af sig selv. Afgørende vigtige Beslutninger tages ikke i Rigsdagen, men gennem Underhaandsaftaler mellem Rigsdagen og uvedkommende Personer og Repræsentanter for de saakaldte 4 store Partier. Tafelrundens Mænd afgør Tingene i deres mindste Enkeltheder, og saa kan de folkevalgte Repræsentanter allernaadigst faa Lov til at sige Ja og Amen. Noget saadant nedbryder selvfølgelig Tingets Prestige og Respekten for det parlamentariske System. Men det er altsaa, hvad man i Aaret 1935 forstaar ved Parlamentarisme. Partidiktatur i Renkultur er det, og selv om alt, hvad Systemet har til sin Tjeneste, staar som Værnere og Vogtere af den hasarderede Fremgangsmaade og de Resultater, der kommer ud af det, vil det ikke, lad det være sagt straks, ret længe være muligt at holde det gaaende med Lapperier af den Art, som vi i Dag og Gang paa Gang tidligere er blevet præsenteret for.

Landbruget har nu, som bekendt, formuleret sine Krav i den Pjece, som er tilstillet Regering og Rigsdagens Medlemmer. Baade Mødet i Odense den 16de og Bondetoget i København, hvor man tilfældigt mødte Statsministeren, har med al ønskelig Tydelighed understreget, at den Tid er forbi, da man løb Regering og Rigsdag paa Dørene med Resolutioner og Bønskrifter, som man ved ender i den store Papirkuurv. Nej, nu er man — og „man“ vil i dette Tilfælde praktisk talt sige hele det arbejdende Landbrug repræsenteret af 3 000 Repræsentanter for Mejeri og Slagteri og Medlemmer af L. S. paa Mødet i Odense og 40 000—50 000 Landmænd fra det ganske Land forsamlede paa Amalienborg Slotsplads i Forgaars — nu er man — og altsaa ingen er sikkert i Tvivl om, hvem man er —, enedes om at tale et Sprog, som man haaber at selv Statsministeren forstaar; han skulde i hvert Fald have gode Forudsætninger for at forstaa et saadant Sprog.

Mere end letsindigt vil det derfor være, om Lovgivningsmagten ikke gennemførte Foranstaltninger, som betinger en anstændig Løn til det arbejdende Landbrugs Udøvere. Det maa være Regeringens og Rigsdagens Opgave, tilmed en af de aller vigtigste Opgaver, at lægge Forholdene saaledes til Rette, at den enkelte Borger faar

en Løn, der staar i et rimeligt Forhold til den samfundsnyttige Indsats, vedkommende præsterer.

Angaaende dette Spørgsmaal, angaaende Fordelingen af Byrder og Goder, kan det maaske være betimeligt at minde om, at Landbrugets Andel i den samlede Indkomst i dette Land kun andrager ca. 13 pCt., at Mindreindtægten for Landbruget i Forhold til Aaret 1924 er ca. 2 400 Kr., og at Landbrugsformuens Tilbagegang andrager ca. 1³/₄ Milliard Kr. samtidig med, at Formuen i den øvrige Del af Befolkningen er steget med 250 Mill. Kr. Saadan har altsaa Lovgivningsmagten røgtet en af sine aller vigtigste Opgaver. At man ikke skammer sig! Næsten alt, hvad der i økonomisk Henseende er gennemført her paa Rigsdagen de sidste 5—6 Aar, har været Sten i den Mur, der økonomisk set er rejst mellem Land og By. Højere og højere bygges der, og vort Land er økonomisk set delt i to Verdener, naturligvis med Systemets Snyltere, Snobber og Medløbere i den, hvor der ikke er for meget at bestille, men hvor Lønnen er høj og Fortjenesten stor og Rigdommen stigende. I den anden Verden, der, hvor Regeringen ikke har nogen særlig vælgermæssig Interesse, der er Overflod, men af Arbejde, endda i den Grad, at det nødvendige knapt kan blive udført, men Priserne er lave og Lønnen for Arbejdet er der ofte overhovedet ikke Tale om. Derfor foregaar der ogsaa automatisk en fortærende Nedbrydning, som kan blive overordentlig farlig for hele Samfundet.

Landbruget staar derfor nu fast i sin Beslutning om at bringe disse Tilstande til Ophør, og saa kan man for Resten her paa Rigsdagen endnu en Tid forsøge at gaa udenom eller straks gaa lige til Sagen alt efter Forgodbefindende. Det bliver — og der er Grund til at understrege det — Regering og Rigsdagen, der bestemmer Rækkevidden af de Foranstaltninger, der nu vil blive iværksat fra Landbrugets Side. Hvad der skal ske, vil ske. Den danske Bonde har nemlig forstaaet... (Afbrydelse). Det er aabenbart ikke gaaet op for Underkredsen her, at Landbrugets Ødelæggelse betyder Samfundets økonomiske Tilintetgørelse, derfor gaar Landbruget nu med god Samvittighed, hvis det ikke kan være andet — det afgør, som sagt, Regering og Rigsdag — til at benytte sin økonomiske Magt, og, lad mig sige det her, det er ikke for at skabe sig Rettigheder paa andres Bekostning, men simpelt hen for at opnaa en rimelig Løn og økonomisk Ligestilling med andre Erhverv.